

Fra: Mette Grøtteland (mgrøtteland@gmail.com)

Sendt: 08.12.2021 18:01:02

Til: FD Postmottak

Kopi:

Emne: Høring basepolitikk

Vedlegg:

Høringsuttalelse Baseavtalen, en tilleggsavtale som Solberg-regjeringen inngikk med USA i april i år.

Jeg har vært yrkesoffiser siden 1990, og har jobbet som jagerflyger, helikopterflyger, jeg har Luftkrigsskole og har jobbet på Forsvarets Operative Hovedkvarter (FOHK). Og nå jobber jeg som stabsoffiser ved Luftoperativt inspektorat (LOI).

Jeg er STERKT MOT brudd med base- og atompolitikken slik regjeringen legger opp til, og jeg er SVÆRT SKUFFET over lempfeldigheten til norske politikere med alle deres løyner, blant annet i dette tilfellet. Jeg tenker her på hva den forrige forsvarsministeren sa om at tilleggsavtalen ikke rokket ved basepolitikken.

De selvpålagte restriksjonene som base- og atompolitikken er en del av er helt grunnleggende for hele vår sikkerhetspolitikk. Det har ligget som en beroligende strategi i forhold til Sovjet, nå Russland, helt siden før vi gikk i i NATO.

Baseerklæringen var et svar på en sovjetisk erklæring som advarte mot norsk tilslutning til NATO. Det ble eksplisitt reist spørsmål fra sovjetisk side om den norske regjering ville påta seg forpliktelser overfor NATO med hensyn til opprettelse av militære fly- eller flåtebaser på norsk område. Etterat baseerklæringen var avgitt foreslo Sovjetunionen en ikke-angrepspakt mellom Norge og Sovjetunionen som alternativ til norsk tilslutning til NATO.

Norge gjorde det helt klart at Norge ikke ville medvirke til aggressive formål, og regjeringen ville aldri tillate at norsk område blir brukt i en slik politikkstjeneste. I teksten stod det; «Den norske regjering vil ikke tiltre noen overenskomst med andre stater som innebærer forpliktelser for Norge til å åpne baser for territorium så lenge Norge ikke er angrepet eller utsatt for trusler om angrep.»

Det var ønskelig å understreke både overfor det norske folk og overfor utenverdenen at medlemskap i NATO ikke innebar at Norge ville ta del i en militærpolitikk som kunne øke den politiske spenning i verden, men at det skritt som var tatt, utelukkende var defensivt motivert.

Det har ved flere anledninger vært skrevet i media om saken, blant annet Sverre Lodgaard, NUPI, Bjørgulv Braanen Klassekampen, pluss andre i Klassekampen, Tormod Heier ved FHS, som viser en HELT annen intensjon enn hva den forrige regjering uttrykte!

Avtalen beskrives som at USA får tilgang til fire områder; Rygge, Sola, Evenes og Ramsund der de kan bygge egen infrastruktur, ha immunitet, disponere fritt og at dersom norsk suverenitet kommer i veien for amerikanernes interesser, så settes norsk lov og norsk suverenitet til side! Tormod Heier advarer med rette at amerikanske militære interesser kan være helt annerledes enn norske interesser. Hva vet vi fra historien om USA sine interesser, når de er i konflikt også med andre alliertes interesser? Hva som får norske politikere til å tro at noe annet vil skje denne gang, tenker jeg isåfall må bygge på total kunnskapsløshet både innenfor relasjonskompetanse til «supermakten» og total mangel på visdom i dette tilfellet.

Selv om Solberg-regjeringen har gjort stikk motsatt av hva Willoch sa, de har flyttet spenningen og konfrontasjonen fra Ukraina og Krim til nordområdene, så må vi ikke tro at vi ikke kan snu! Konfrontasjonspolitik er fint for krigshisserne i USA, og Russerne er heller ikke fremmed for det. Disse menneskene tjener på krig, de har ingen skrupler! Det er skrevet bøker, artikler og det finnes utallige bevis på hva dette tankesettet er istand til. USA fremstår for meg som den mest ustabile og mest krigshissende part både i forhold til Russland, med også i forhold til Kina. USA har nedskrevet i lov S 1169 om strategisk konkurranse fra 2. april i år. Den dokumenterer at USA ønsker å bekjempe Kina og bruke amerikanske og andre «uavhengige» medier til å stå i spissen for propagandainnsatsen med hundrevis av millioner dollar.

Det kan virke som om USA kjemper desperat for å beholde og befeste sin posisjon, og er iferd med å begå et sakte selvmord gjennom krigføring, fornektelse, visjonsløshet og manglende evne til å tilpasse seg en framvoksende, ny og veldig forskjellig verden. USA ser ikke ut til å være istand til å leve uten fiender eller som partner med andre.

Jeg så Deeyah Khan snakke nylig (ligger på you tube) om når hun fikk prisen fra Frithjof Norheim i 2020. Hennes bidrag var dokumentarer av ekstremister. Hun fortalte om deres liv og opplevelser som de hadde delt med henne, og smerten, som hun kjente seg igjen i. Vonde erfaringer har vi alle, noen selvfølgelig mye verre enn andre. Men på spørsmålet i forhold til hva det var som gjorde at hun valgte å håndtere smerten, kontra dem som valgte våpen og terror, handlet svaret hun kom frem til om hvem som dukket opp/stilte opp for en, hvordan vedkommende ble møtt i sin smerte. Var det av noen som møtte vedkommende med anerkjennelse og medfølelse, eller ble man møtt av mennesker som var ute etter å utnytte mennesket i smerte, til vold og terror. Nå begynner tiden å renne ut for meg her, jeg anbefaler på det sterkeste å se hennes video, det er spesielt siste del som er gull!

Det er denne måten jeg tenker vi trenger å møte USA med, vi må stå fast ved våre sunne verdier, og vår utenrikspolitik må bidra til å bygge ned spenninger og skape dialog på tvers av alle grenser.

Mette Grøtteland